

Medlemsstaterna har visserligen rätt att säkerställa ett särskilt skydd för vissa rättssubjekts rättigheter, i synnerhet borgenärernas, minoritetsaktieägarnas och skattemyndigheternas rättigheter, men de är härvid skyldiga att iaktta proportionalitetsprincipen, såsom denna tolkats av domstolen.

Republiken Portugal skulle i detta sammanhang till exempel kunna fastställa värdet av de orealiserade kapitalvinster beträffande vilka staten önskar behålla sin beskattningsbehörighet, under förutsättning att detta inte innebär ett omedelbart uttag av skatten eller att uppskovet med betalning av denna görs beroende av att olika villkor är uppfyllda.

Syftet att upprätthålla en effektiv skattkontroll och bekämpa skatteundandragande är ett legitimt syfte. Det skulle emellertid kunna uppnås genom metoder som är mindre inskränkande och som innebär användning av de mekanismer som föreskrivs i rådets direktiv 77/799/EEG⁽¹⁾ av den 19 december 1977 om ömsesidigt bistånd mellan medlemsstaternas behöriga myndigheter i fråga om direkt beskattning och skatter på försäkringspremier eller i rådets direktiv 2008/55/EG⁽²⁾ av den 26 maj 2008 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som har avseende på vissa avgifter, tullar, skatter och andra åtgärder.

Kommissionen anser att den portugisiska lagstiftningen går utöver vad som är nödvändigt för att uppnå de eftersträlvade målen, dvs. att upprätthålla en effektiv tillämpning av skattelagsstiftningen. Kommissionen anser följaktligen att den portugisiska lagstiftningen borde innehålla en och samma regel, för både det fallet att sätet, den verkliga ledningen eller förmögenhetstillgångar flyttas utanför Portugal och det fallet att de stannar kvar i Portugal, nämligen att beskattning ska ske först efter att tillgångarnas värdeökning har realiserats.

⁽¹⁾ EGT L 336, s. 15.

⁽²⁾ EUT L 150, s. 28.

Talan väckt den 25 januari 2010 — Europeiska kommissionen mot Konungariket Belgien

(Mål C-41/10)

(2010/C 80/34)

Rättegångsspråk: franska

Parter

Sökande: Europeiska kommissionen (ombud: G. Rozet och N. Yerell)

Svarande: Konungariket Belgien

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

- fastställa att Konungariket Belgien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt bland annat artiklarna 6, 8, 15, 16 och 17 i första direktivet 73/239/EEG⁽¹⁾ samt artiklarna 20, 21 och 22 i tredje direktivet 92/49/EEG⁽²⁾, genom att införliva direktiven 73/238/EEG och 92/49/EEG på felaktigt och ofullständigt sätt, och
- förplikta Konungariket Belgien att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Genom förevarande talan hävdar kommissionen att verksamheten för belgiska ömsesidiga försäkringsbolag (mutualités) på området för kompletterande sjukförsäkring som inte ingår i det lagfästa socialförsäkringssystemet, inte är förenlig med det första och det tredje direktivet avseende annan försäkring än livförsäkring. Eftersom de ömsesidiga försäkringsbolagen direkt konkurrerar med försäkringsbolagen på marknaden för kompletterande sjukförsäkring, borde de omfattas av samma rättsliga bestämmelser som försäkringsbolagen. Sökanden tillbakavisar i detta hänseende svarandens påstående att de tjänster avseende kompletterande sjukförsäkring som de ömsesidiga försäkringsbolagen tillhandahåller omfattas av det undantag som föreskrivs i artikel 2.1 d i det första direktivet, och anför att det skydd som ges genom den kompletterande försäkringen inte kan likställas med "försäkringar som ingår som en del av ett lagfäst socialförsäkringssystem".

Kommissionen påpekar i första hand att det i artikel 6 i det första direktivet föreskrivs att ett företag ska lämna in en ansökan om auktorisation hos behörig myndighet i den medlemsstat där företaget har etablerat sitt huvudkontor för att det ska ha rätt att starta och driva direkt försäkringsrörelse. De belgiska ömsesidiga försäkringsbolagen kan emellertid inte få en sådan auktorisation i enlighet med bestämmelsen för deras verksamhet på området för kompletterande sjukförsäkring.

Sökanden kritiserar för det andra svaranden för att ha åsidosatt artikel 8.1 a i det första direktivet, eftersom de ömsesidiga försäkringsbolagen inte utgör en av de legala juridiska formerna för försäkringsbolag i Belgien. De ömsesidiga försäkringsbolagen kan dessutom utöva verksamhet inom flera områden som inte har något direkt samband med deras försäkringsverksamhet, trots det att det i artikel 8.1 b föreskrivs att företaget ska begränsa sin näringsverksamhet till försäkringsområdet och sådan verksamhet som är direkt anknuten till detta område med uteslutande av all annan affärsverksamhet. Den belgiska lagstiftningen orsakar också problem med avseende på artikel 8.1 c, eftersom det däri föreskrivs att företaget ska förete en verksamhetsplan enligt artikel 9 i direktivet. De ömsesidiga försäkringsbolagen har emellertid inte företett någon plan av detta slag för deras verksamhet på området för kompletterande sjukförsäkring. De belgiska ömsesidiga försäkringsbolagen är slutligen inte skyldiga att inneha en minsta garantifond i strid med det krav som uppställs i artikel 8.1 d i det första direktivet.

Kommissionen gör för det tredje gällande att enligt artikel 13 och de följande artiklarna i det första direktivet (bland annat artiklarna 16, 16a och 17), samt artiklarna 15 och 20–22 i det tredje direktivet, ska de ömsesidiga försäkringsbolagen avsätta tillräckliga tekniska reserver för deras verksamhet på området för kompletterande sjukförsäkring, samt en tillräcklig solvensmarginal för hela deras verksamhet. I Belgien infördes det emellertid en solvensmarginal för de kompletterande försäkringar som tillhandahålls av ömsesidiga försäkringsbolag först år 2002, och beräkningsmetoden för denna marginal skiljer sig från den marginal som föreskrivs i det första direktivet.

- (¹) Rådets första direktiv 73/239/EEG av den 24 juli 1973 om samordning av lagar och andra författningar angående rätten att etablera och driva verksamhet med annan direkt försäkring än livförsäkring (EGT L 228, s. 3; svensk specialutgåva, område 6, volym 1, s. 146)
- (²) Rådets direktiv 92/49/EEG av den 18 juni 1992 om samordning av lagar och andra författningar som avser annan direkt försäkring än livförsäkring samt om ändring av direktiv 73/239/EEG och 88/357/EEG (tredje direktivet om annan direkt försäkring än livförsäkring) (EGT L 228, s. 1; svensk specialutgåva, område 6, volym 3, s. 160)

Begäran om förhandsavgörande framställd av Højesteret (Danmark) den 28 januari 2010 — Viking Gas A/S mot BP Gas A/S

(Mål C-46/10)

(2010/C 80/35)

Rättegångsspråk: danska

Hänskjutande domstol

Højesteret

Parter i målet vid den nationella domstolen

Sökande: Viking Gas A/S

Svarande: BP Gas A/S

Tolkningsfrågor

1. Ska artikel 5 jämförd med artikel 7 i rådets första direktiv 89/104/EEG (¹) av den 21 december 1988 om tillnärmningen av medlemsstaternas varumärkeslagar tolkas så, att

företag B under följande omständigheter gör sig skyldigt till varumärkesintrång genom att återfylla och saluföra gas på gasflaskor som kommer från företag A:

1. A saluför gas i så kallade kompositflaskor med särskild utformning som i sig, det vill säga som utstyrselmärke, har registrerats som ett danskt varumärke och som gemenskapsvarumärke. A är inte innehavare av dessa utstyrselmärken, men har ensamlicens för att använda dem i Danmark och har rätt att göra gällande varumärkesintrång i Danmark.
 2. Den första gången en konsument skaffar sig en kompositflaska med gas hos en av A:s återförsäljare, betalar konsumenten även för flaskan, som därmed blir dennes egendom.
 3. A återfyller kompositflaskorna, vilket sker genom att konsumenten hos en av A:s återförsäljare, mot betalning för gasen, kan byta en tom gasflaska mot en motsvarande flaskasom A har fyllt.
 4. B driver näringsverksamhet med återfyllning av gas på flaskor, bland annat kompositflaskor som omfattas av det utstyrselmärke som avses under 1. Konsumenten kan hos en återförsäljare som samarbetar med B, mot betalning för gasen, byta en tom kompositflaska mot en motsvarande flaskasom B har fyllt.
 5. I samband med att B återfyller gas på de ovannämnda kompositflaskorna förser B dessa med klistermärken som utvisar att B har utfört återfyllningen.
2. Har det någon betydelse för svaret på fråga 1 om konsumenterna i allmänhet får uppfattningen att det föreligger ett samband mellan B och A?
 3. Om fråga 1 besvaras nekande, kan detta påverkas av om kompositflaskorna — förutom att de omfattas av skydd som utstyrselmärken — dessutom har försetts (präglats) med A:s registrerade figur- eller ordmärke som fortfarande syns trots B:s klistermärken?
 4. Om fråga 1 eller 3 besvaras jakande, kan detta påverkas av att A under många år har godtagit och fortfarande godtar att andra företag återfyller flaskor av andra typer, som inte omfattas av det ovannämnda utstyrselmärket men som har försetts med A:s ordmärke eller med A:s figurmärke?